वियति विसर्पंस्तांस्तण्डुलकणान् अवलोकयामास । ततः कपोतराजस्त-
ण्डुलकणलुब्धान् कपोतान् प्रत्याह । कुतोऽत्र निर्जने वने तण्डुलक-
णानां संभवः । तन्निरूप्यतां । तावन्न भद्रमिदं पश्यामि । प्रायेणानेन
तण्डुलकणलोभेनास्माभिरपि तथा भवितव्यं ।

5 कङ्कणस्य तु लोभेन मग्नः पङ्के सुदुस्तरे ।
वृद्धव्याघ्रेण संप्राप्तः पथिकः स मृतो यथा ॥ ४ ॥

Fab. II. कपोता ऊचुः कथमेतत् । चित्रग्रीवः कथयति । अहमेकदा दक्षिणारण्ये
चरन्नपश्यं । एको वृद्धव्याघ्रः स्नातः कुशहस्तः सरस्तीरे ब्रूते । भो भोः
पान्थ इदं सुवर्णकङ्कणं गृह्यतां । तद्वचनमाकर्ण्य भयात् कोऽपि तत्पार्श्वं
10 न भजते । ततो लोभाकृष्टेन केनचित् पान्थेनालोचितं । भाग्येनैतत्
संभवति । किंत्वस्मिन्नात्मसंदेहे प्रवृत्तिर्न विधेया ।
यतः । अनिष्टादिष्टलाभेऽपि न गतिर्जायते शुभा ।
यत्रास्ति विषसंसर्गोऽमृतं तदपि मृत्यवे ॥ ५ ॥
किंतु सर्वत्रार्थार्जने संदेह एव । तथा चोक्तं ।

15 न संशयमनारुह्य नरो भद्राणि पश्यति ।
संशयं पुनरारुह्य यदि जीवति पश्यति ॥ ६ ॥

तन्निरूपयामि तावत् । प्रकाशं ब्रूते । कुत्र तव कङ्कणं । व्याघ्रो हस्तं
प्रसार्य दर्शयति । पान्थोऽवदत् । कथं मारात्मके त्वयि विश्वासः । व्याघ्र
उवाच । शृणु रे पान्थ प्रागेव यौवनदशायामतिदुर्वृत्तोऽहं । अनेकगो-
20 मानुषाणां बधान्मे पुत्रा मृता दाराश्च वंशहीनश्चाहं । ततः केनचिदह-
मादिष्टः । दानधर्मादिकं चरतु भवान् । तदुपदेशादिदानीमहं स्नानशीलो
दाता वृद्धो गलितनखदन्तः कथं न विश्वासभूमिः ।